
Marita G. Schmitz
Од жртве
ОУТ
у стваралачку
снагу
мог живота
Самоизлечење уз помоћ
Универзум и позитивне афирмације

Marita G. Schmitz

Од жртве

оут

у стваралачку снагу

мог живота

Самоизлечење уз помоћ ☝

Универзум и позитивне афирмације

Постаните поново креатор свог живота!

„Пронађи самољубље које си изгубио као дете“

На путу је негде пала,

јер сте се борили само за признање и уважавање.

Ако сте наишли на моју књигу, онда драги универзум жели,
да то прочиташ и пустиш да ради на теби – јер нема случајности!

I.

Моја борба за признање и уважавање, укључујући трауму и искуства блиске смрти

II.

Самоизлечење уз афирмације и помоћ одозго ☝

ШТА су афирмације или веровања?

ГДЕ могу да их набавим?

КАКО да их користим?

III.

Нарцизам и манипулација

Како вас то што вас други повређују може учинити зависним и довести до тога да кривите и себе.

IV.

Фибромиалгија се сусреће са менопаузом

И у исто време пркосно дете

V.

Конкуренција унутар породице

Није се радило само о томе да буде најбржи, најбољи, најпопуларнији, већ и најболеснији (невероватно, зар не?!).

У свему су сви хтели да постигну поене са родитељима како би добили мало признања, похвале или захвалности.

VI.

Задатак учења – пуштање

Од жртве – поново бити креатор свог живота и лечити себе уз помоћ универзума и афирмација.

Постаните поново креатор свог живота!

Ја сам најбољи пример да афирмације раде,

и желео бих да поделим своје знање и искуства са вама.

Почело је када сам први пут посетио клинику за рехабилитацију...

Не, није ту почело...

Тада сам коначно почео да размишљам о себи, свом животу и ономе што сам доживео...

... и размисли о саветима које сам добио на путу...

... због мојих бројних болова и поремећаја кретања, од којих су неки лекари били необјашњиви, а пре свега због тога што ми је психолог рекао да ћу се дефинисати по учинку и да ми је дозвољено понекад да кажем „не“.

Моја борба за признање донела ми је трауме - од којих је једна тек много касније препозната као искуство блиске смрти.

I.

Моја борба за признање и уважавање, укључујући трауму и искуства блиске смрти

Одрастао сам као градско дете са троје браће и сестара у нарцисоидној породици - без љубави и емпатије.

Од детињства знам за алергије.

И даље сам био срећно, музикално, спортско и бистро дете.

Одрадио сам обуку у канцеларији.

Такође сам увек био радознао и све су ми објашњавали.

Касније сам и сам прочитао ствари.

Дао сам све од себе у свему. Био сам веома талентован и добио сам само љубомору од браће и сестара, што ме је наравно успоравало. Донедавно сам мислила да је рад у канцеларији мој животни посао и да ћу се њиме бавити цео живот, или да је то чак и мој позив.

Али само сам се исцрпио и борио за признање и уважавање док се у неком тренутку нисам срушио.

Изнад свега, обично сам добијао само шансу за уговор о раду на одређено време.

Једном сам имао уговор о раду на неодређено време - изненада после 3 године фирма је продата неком другом и број запослених је драстично смањен. А они који су недавно почели да раде у овој фирми пуштени су уз отпремнине и раскид уговора. Наравно, био сам један од њих.

На једном послу сам имао уговор на 3 године и после прве године ми је речено да се уговор не може продужити. То је чак погодило и неколико запослених у компанији јер су они или ми случајно сели на места државних службеника. Дакле, није требало да нас ангажују.

Али сада су нам рекли да су погрешили и да можемо да се припремимо да се на време пријавимо негде другде и затражили су од нас да затражимо привремену потврду.

Колега је тада тужио и чак добио уговор о раду на неодређено време. Након што сам то чуо, отишао сам и код адвоката. Затим је поднео тужбу у моје име - а ја сам био пун наде и заиста сам се исцрпео док сам био на послу. Наравно, помислио сам

Опет, ако само дам све од себе, испашће да могу да останем...

Тада сам имао осећај да сам се прехладио и како је један образ постао дебљи, а око изнад њега све мање – мислио сам да сам ухватио промају.

Али није се испоставило да је прехлада, нити је оток на мом лицу хтео да нестане.

Па сам отишао код доктора са тим. Затим је урадио магнетну резонанцу само да би био сигуран јер се испоставило да је у питању парализа лица.

За мене и докторе ово је било необјашњиво - отуда и МРИ.

Али ништа нису нашли.

Данас знам да је то био стрес и зато што сам толико напорно радио да сачувам посао.

Доктор ми је тада дао лекове за регенерацију нерава и акупунктуру. То је потрајало - али могао сам да се вратим на посао после неколико недеља. Лек се и даље може наставити.

Отприлике годину дана касније – више пута сам се пријављивао за друге послове и добијао много одбијеница – и даље нисам имао изгледе за нови посао.

Одједном сам добио грозничаве инфекције неколико пута заредом - понекад са прехладом, понекад са гастроинтестиналним грипом и сваки пут са високом температуром.

Онда једна рука више није хтела да подигне - вратио сам се код доктора. Онда сам добио ињекције у надлактицу/раме.

Морао сам да се одморим неко време јер сам био заиста исцрпљен.

Затим, при следећој посети, мој породични лекар је послао узорак крви у лабораторију. Овде је дијагностикован ЕБВ Еппстеин-Барр вирус или

Фајферова жлездана грозница и прво сам стављен на боловање на неодређено време.

За то време једва сам могао да се попнем уз степенице, много сам лежао и био потпуно исцрпљен и после најмањег посла.

После 5 месеци коначно сам поново био у форми.

Када сам се вратио на посао, сада је био попуњен, па сам последњих месеци премештен на друго радно место.

И ја сам уживао да радим тамо - али сам се већ пријавио за неколико позиција у свом старом родном граду одмах након што ми је истекао уговор на одређено време.

Неколико ствари се догодило на мом последњем послу. И овде сам имао уговор на одређено време - овог пута за време родитељског одсуства носиоца посла. И – наравно, овде сам се поново потрудио – више него што је потребно – јер ми је опет био циљ – да коначно поново добијем стални уговор. Може бити да се носилац посла уопште не враћа, помислио сам у себи.

Током викенда ми се изненада завртело у глави и имала сам велику мучнину, а нисам више могао да подигнем руку, па сам морао да идем у болницу на преглед.

Тада је дијагностикован висок крвни притисак. Тада сам имао само 30 година.

Доктор је тражио разлоге за то. И пошто се ништа није могло органски дијагностиковати, претпоставио је да сам то једноставно наследио од својих родитеља, који су обоје имали висок крвни притисак.

Морао сам да останем у болници недељу дана да прилагодим лекове.

Данас знам да је до високог крвног притиска дошло само зато што сам вршио притисак на себе и дозволио да будем под притиском спољних извора.

С времена на време нисам могао да дишем и поцрвенео сам и хипервентилисан - једном ме је колега са посла чак одвео код лекара. Али доктор је управо поново дијагностиковао висок крвни притисак. Рекли су да је то само висок крвни притисак, да се опустим и онда ће бити добро.

Редовно сам узимао лекове за крвни притисак 2-3 године.

Опет, нико није имао никаква објашњења за ово.

Данас, међутим, знам да су то све сигурно били мањи напади астме.
